

just i disse Dage er paa Krigsfod overfor en anden Nation.

Ved samme Møde vedtoges det ogsaa at paalægge de nordiske Raad at overveje en anden Resolution, en Henvendelse til de andre smaa Magter, for i Fællesskab at faa en Raadslagning om at nedsætte Rustningsudgifterne og optage Forhandlinger med de store Magter om en succesiv Indskrænkning heri. Vi vare ogsaa enige om, at dette Forslag, der skulde overvejes af Raadet og tilstilles Konferencen til nærmere Overvejelse, kunde være et pænt og godt Skridt i Retning af at skaffe Fred mellem Nationerne. Man maa faa en meget underlig Fornemelse, naar man ser, hvor lidt det praktiske Lovgivningsarbejde staar i Samklang med de Vedtagelser, der fandt Sted, naar man ser paa det foreliggende Finanslovsforslag og vor gældende Finanslov. Det, der breder sig saa stærkt paa Udgiftssiden, er jo netop Militærvæsenet, som man netop i Christiania og Rom, og hvor det nu ellers er, har besluttet at bekæmpe og søge indskrænket til det mindst mulige.

Som det allerede er sagt under denne Behandling; nytter det neppe at tale om Sparsommelighed paa de militære Budgetter; Militarismen maa ikke røres, den skal værnes paa det civile Bekostning, og Skatteskruen maa derfor sættes i Bevægelse til Trods for den højtærede Finansministers Ord om, at det gaar ikke an at vedblive at dreje Skatteskruen. Den er fremdeles i Bevægelse for at trække Penge fra sunde Formaal over til landsødelæggende Formaalets Fremme. Som Resolutionen fra Christiania siger, ere Militærbyrderne ogsaa blevne meget trykkende for de nordiske Riger, og derfor have vi Finansnød i Danmark. Vi have haft en Kommission nedsat til at skaffe Oplysning om, hvor der kunde spares, og vi have jo i Dag af det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer) hørt en hel Del herom. Vi have ikke Raad til gennemgribende Reforme af nogen Art, som koste Penge. Vi have ikke Raad til at gennemføre Retsreformen, vi kunne ikke opfylde Grundlovens Bestemmelse om, at man skal adskille Retsbetjentenes Geschæft fra Dommergerningen. Det er 10 Aarsiden, at det ærede Medlem fra Højrup som Ministerchef udtalte, at Grundlovens Løfte om en folkelig Retspleje maa søges gennemført, Retfærdighedens Haandhævelse maa kunne følges af Folket, ske under dets Øjne og med dets Deltagelse. Det var i 1901, men endnu er der i Praksis intet, som helst gjort for at opfylde Grund-

lovens Løfte om den folkelige Retspleje. Det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen) stod forleden Dag her og advarede af økonomiske Grunde imod at lade den Retsreform, der var vedtagen, træde ud i Livet, det kostede Penge, det faar saa gaa med Rettens Haandhævelse, som det kan. Militarismen skal fodres, og vi have derfor ikke Raad til at ofre noget paa Retsplejen.

Nu spørger jeg imidlertid den højtærede Justitsminister, om disse økonomiske Hensyn spille ind paa andre Omraader end Retsplejens og navnlig om de hindre Gennemførelsen af en Reform af Tyendeloven. I Oktober i Fjor tillod jeg mig at spørge, om vi snart kunde vente det Forslag, Kommissionen havde udarbejdet. Den højtærede Minister udtalte da Spalte 671: „Jeg forventer at kunne fremlægge Forslag til en ny Tyendelov endnu i indeværende Rigsdagssamling . . .“ Det blev dog ved Forventningen, Tyendet venter fremdeles paa, at den højtærede Minister skal forelægge Forslaget, og jeg spørger atter, om Tyendet fremdeles skal være en retsløs og forurettet Kaste i vort Samfund. Det forekommer mig at være en Skandale for Lovgivningen, at vi ikke en Gang magte at gennemføre en saa haardt tiltrængt Reform.

Jeg mindede samtidig den højtærede Minister om de mange Penge i Politikasserne, og jeg havde det Indtryk, at han var enig med mig i, at disse Penge burde inddrages og gøres nyttebringende for Staten i Stedet for at ligge rundt omkring i Politikasserne og blive anvendte paa en Maade, som Staten i alt Fald ikke havde noget Indseende med. Jeg spørger igen, om det ikke var Mening at lade denne Million eller mere, naar der er Finansnød, og Skatteskruen er i Bevægelse, gaa ind fremfor at slaa ned paa andre Punkter. Her er der et Omraade, hvor det i alt Fald føles mindst af den almindelige Befolkning.

Naar der er Finansnød i Landet, og det drejer sig om at faa de størst mulige Indtægter for Staten, hvorfor sørger man saa ikke fra den højtærede Regerings Side for at bidrage til at styrke Folkets Skatteevne ved at skaffe det Arbejde, naar det er muligt. Det betyder dog Indkomst for Staten, om Arbejderbefolkningen har tilstrækkelig Beskæftigelse, derved bliver den i Stand til at købe Livsfornødenheder og derigennem til at betale Skat. Det forekommer mig, at den højtærede Regering i alt Fald ikke paa alle Omraader har foretaget, hvad den kunde, for